

naturligvis godt faae Theatret bygget færdigt, selv om der forhandlede om et aarligt Tilskud dertil, men det var navnlig, at man med Nødvendighed maatte have Theatret sikret som Gjenstand for Statsdrift i Løbet af 5 Aar for overhoved at være i Stand til at afslutte femaarige Kontrakter. Dette var den egentlige Aarsag til Bestemmelsen. Det Gnest, man den Gang optog af Theatrets Organisation, var Bestemmelsen om, at Bestyrelsen skulde have Ret til at afslutte femaarige Kontrakter, og de Herrer ville let se, at det i Grunden vilde være noget Nonsens, om man gik ind paa femaarige Kontrakter, uden at der var nogen Sikkerhed for Theatrets rolige Fortsættelse i de fem Aar. Sa, jeg bruger Udtrykket Nonsens, men det vil jeg dog ikke indrømme, at det vilde være; thi ligesom jeg stemte imod denne Bevilling, — hvis jeg ikke hufter seil, — tror jeg ogsaa, at Forholdet endda kunde have været ordnet saaledes, at alle billige Hensyn vare blevne varetagne. Men det var dette Moment, man gjorde gjældende for at faae bevilget i 5 Aar 50,000 Rd. aarlig. Jeg kan saaledes heller ikke paa nogen Maade indrømme, at den nævnte Forudsættning for Bevillingen den Gang var tilfæde. Jeg kan det saa meget mindre — og det er for mig, kan jeg sige, personlig det mest afgjørende Moment i denne Sag — som det ikke kunde være Ministeren ubekjendt, at den modsatte Opfattelse var gjældende her i Folkethinget, nemlig den, at der ikke fandtes en saadan Naadighed over Reserveconden som forudsat. Det kom frem her i alt Fald i eet Aar, maasse i flere. Det blev gjort gjældende som et Argument imod at nedsette dette Tilskud af 50,000 Rd. og det, som gjorde, at det ikke skete, — derom vil vist den ærede Ordsfører for Finantsudvalget (Berg) som var den, der førte Ordet ved disse Leiligheder, kunne give Vidnesbyrd, — det, der gjorde, at disse Bevillinger ikke bleve nedsatte, var netop den fulde Leilid til, at Pengene, som han den Gang udtrykte det, laa ligesaa godt bevarede i Reserveconden som i Sors Akademi Kasse. (Afbrudelse af Rimestad.) Det ærede Medlem siger, at det er en gammel Betragtning, men jeg tillader mig at fremdrage den paany; thi jeg gjentager, at for mit Vedkommende er dette et Argument af større Vægt end noget Andet. Disse forudgaaende Forhandlinger kunne nemlig, — det hende vi jo saa vel, — blive Gjenstand for megen Fortolkning og Tvist med Hensyn til Fortsættelsen; men hvad der den Gang ingen Tvivl var om, var, at det var Folkethingets Opfattelse, at Reserveconden Stilling var saaledes, som jeg

her har fremhævet. Naar det ærede Mindretal har benyttet sig af en Replik, der faldt fra min Side under Forhandlingene i 1873—74 angaaende Bevillingen af Maskineriet til Theatret, under hvilke jeg yttrede mig saaledes, at jeg ansaa dette Maskineris Bevilling for at være Kjøbesummen for den Erkjendelse fra Ministerens Side, at han ikke kunde benytte Reserveconden uden Bevilling, og hvor Ministeren dertil sagde: „Til Theaterbygningen“, hvorefter jeg tilføiede: „Sa, til Theaterbygningen“, saa vil Mindretallet ikke kunne finde det Mindste deri. Thi vel er det klart, at der fra Ministerens Side — det kan Ingen betvivle — den Gang blev gjort en anden Opfattelse gjældende med Hensyn til Reserveconden's Anvendelse til Driften, men i det nævnte Øieblik forelaa intet Andet end netop Spørgsmaal om Anvendelse til Theaterbygningen. Man havde fra Flertallets Side forbeholdt sig sin Anskuelse, men til Afgjørelse i Thinget forelaa den Gang intet Andet end Spørgsmaalet om Anvendelse til Theaterbygningen, og dette var meget naturligt, thi der var Ingen, som den Gang kunde ane, at der vilde blive Spørgsmaal om Reserveconden's Anvendelse til den aarlige Drift. Den Gang, i 1873—74, stode vi med Theaterdriften i det gamle Theater, som Aar for Aar gav et betydeligt Overskud, og vi stode lige for Modtagelsen af et nyt Theater, ved hvis Opførelse det væsentlige Hensyn skulde være, at Theatret derigjennem skulde sættes i Stand til at skaffe sig en saadan Indtægt, at dets Fremtid skulde være sikret. Alle ville erindre, hvilken Vægt man lagde paa dette Motiv, at naar Theatret var saaledes udslyret, var der ingen Fare for, at det ikke i Fremtiden skulde kunne bære sig. Der var altsaa Ingen her, der kunde ane, at der i de følgende Aar kunde blive Tale om Reserveconden's Anvendelse til Driften, og havde vi sikret os, at den ikke kunde bruges til Bygningen, saa maatte vi ogsaa anse for fuldstændig garanteret, at der overhovedet ikke kunde blive Tale om Anvendelse af Reserveconden uden Bevilling. Jeg fastholder saaledes den Opfattelse, at navnlig Folkethinget i god Tro har levet i den Mening, at Reserveconden var sikret, og naar der nu bag efter kommer Spørgsmaal til os om dens Anvendelse og det ikke alene til Driften, men ogsaa til Udgifter i Anledning af Theaterbygningen, saa er dette efter min Opfattelse et Brud paa, om ikke udtrykkelige saa dog stikende Overenskomster. Men, selv om det er erkjendt, at Reserveconden ikke kunde bruges uden Bevilling, udelukker dette jo ikke, at i det